

gel paa Driftskapital —, vil det være meget vanskeligt for dem at klare Forrentningen og de nødvendige Driftsudgifter. Der er ogsaa i Sommer indkommet mange forskellige Andragender til mig fra Husmænd om Laan til Anskaffelse af Besætning eller lignende, men det har ikke været muligt med de gældende Love at give disse Mennesker Driftslaan paa rimelige Vilkaar. Der er endvidere i Efteraaret kommet et Andragende fra „De samvirkende danske Husmandsforeninger“. Man har udarbejdet et Forslag, som man ønsker forelagt Rigsdagen og gennemført, og det er dette Andragende, der ligger til Grund for det Lovforslag, jeg her fremsætter.

Lovforslaget gaar ud paa, at der af Statskassens Midler kan udlaanes indtil 1 Mill. Kr. aarlig i 10 Aar til Driftslaaneforeninger for mindre Jordbrugere. Disse Driftslaaneforeninger skal have deres Vedtægter stadfæstet af Landbrugsministeren til enhver Tid, saa man har Haand i Hanke med, hvordan de arbejder. Det er Meningen, at Foreningens Medlemmer skal tegne sig for Garantisummer, der ikke maa ligge under 50 Kr. for hver og ikke over 500 Kr. Statskassen kan saa udlaanee et Beløb, der ikke maa overstige 80 pCt. af den tegnede Garantikapital, og Foreningen kan saa laane ud til sine Medlemmer, dog ikke over 1 000 Kr. til et enkelt Medlem, og ikke til Landbrugere, hvis Ejendommens Jordværdi overstiger 12 000 Kr. De Beløb, som udlaanee til de enkelte Medlemmer, skal anvendes til Indkøb af Husdyr og skal saa tilbagebetales i Løbet af 2 Aar, eller til Indkøb af Redskaber og skal saa tilbagebetales i Løbet af 3 Aar. Hvis det viser sig, at den enkelte Jordbruger, der har laant, ikke kan tilbagebetale Laanet i rette Tid eller i det hele taget ikke kan betale, og hvis det Beløb, der er oparbejdet i vedkommende Laaneforening som Reservefond, ikke slaar til til Dækning af et saadant Under-skud, skal Staten betale indtil Halvdelen af Tabet, og Resten skal paalignes de forskellige Garanter i Forhold til den Garanti, de har tegnet, dog at ingen af dem hæfter for et større Beløb, end han har tegnet sig for.

Jeg har allerede nævnt, at Staten skulde kunne udlaanee indtil 1 Mill. Kr. aarlig til disse Laaneforeninger, dog ikke udover 80 pCt. af den Garantikapital, der er tegnet i den enkelte Forening, og de Laan, som gives Laaneforeningerne, skal forrentes med 4½ pCt. aarlig, de skal være afdragsfri det første Aar og derefter tilbagebetales med 1/10 aarlig.

Jeg tror nok, alle maa erkende, at det vil være af overordentlig stor Betydning for de mindre Jordbrugere, om de kan faa saadanne Laan til en rimelig Rente, saaledes at de bedre end i Øjeblikket kan blive i Stand til at arbejde for fuld Damp, naar de overtager et Landbrug, og jeg tror derfor, det vil være meget gavnligt, om Rigsdagen vil være med til at gennemføre dette Forslag. Men enhver vil forstaa, at hvis i det hele taget Forslaget skal faa nogen Betydning, maa der ogsaa tages Hensyn til de Ønsker, der har faaet Udtryk fra Husmændenes Side i det Forslag, de har indsendt til Landbrugsministeriet, og som følger med Lovforslaget som Bilag. Hele Sagen staar og falder med, om Husmændene kan oprette disse Laaneforeninger og faa tegnet de Garantikapitaler, som er nødvendige for, at de overhovedet kan laane Pengene i Statskassen, og det er ikke nogen lille Opgave eller lille Forpligtelse, de paa-gældende paadrager sig. Vi maa huske paa, at naar der kun kan laanes indtil 80 pCt. af Garantisummen, og denne skal tegnes i Beløb paa 50 Kr. eller derover, dog ikke over 500 Kr., saa vil langt fra alle de Husmænd og mindre Jordbrugere, der tegner sig som Medlemmer, kunne faa Laan af Foreningerne. Det vil altsaa sige, at mange aldrig nogen Sinde faar Udsigt til nogen som helst Fordel, selv om de paatager sig en Risiko, som dog eventuelt kan komme til at betyde et Tab for dem. Det, man gør ved denne Foranstaltning, er altsaa, at man paa en god Maade giver disse Mennesker Hjælp til Selvhjælp og støtter deres Bestræbelser for saa vidt muligt at hjælpe hinanden, naar det er nødvendigt. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting at fremme Lovforslaget og modtage det med den største Velvillie.

Endelig har jeg ønsket at fremsætte for det høje Ting et *Forslag til Lov om Jagten*. Det tør vel nok siges, at der er vedtaget faa Love i de sidste Aar, som har vakt større Utilfredshed end Jagtloven af 30. Juni 1922. I denne Jagtlov blev der indført forskellige nye Bestemmelser, som har mødt meget stor Utilfredshed i Befolkningen og ikke mindst i Landbefolkningen, og det Lovforslag, som jeg herved fremsætter for det høje Ting, gaar ud paa at ophæve eller mildne forskellige af disse Bestemmelser. Desuden er der i Forslaget indført et nyt Princip, et Princip, som laa til Grund for et privat Forslag, der blev fremsat her i det høje Ting den 7. December 1921, nemlig at Jagtretten følger Brugsretten, medens det hidtil har været saadan, at Jagtretten følger Ejen-